

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.833 van 23 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: bij advocaat X
tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 13 augustus 2008 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 11 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. OP DE BEECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Irakese nationaliteit te zijn.

Op 15 oktober 2004 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 26 november 2004 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag van verzoeker ontvankelijk te verklaren.

Op 22 september 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Tegen voormelde beslissing van 22 september 2006 dient verzoeker een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Dit beroep is nog steeds hangende.

Op 15 november 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 13 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“ (...)De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Op 15.10.2004 kwam betrokkene aan in België en vroeg hij hier asiel aan. De aanvraag werd op 26.11.2004 ‘ontvankelijk’ verklaard door Dienst Vreemdelingenzaken en door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ten gronde onderzocht. Op 26.09.2006 nam het CGVS een beslissing ‘niet erkend’, aan betrokkene betekend op 27.09.2006. Betrokkene tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, op datum van 13.10.2006. Dit beroep is thans nog hangende.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, Frans zou leren, een cursus Maatschappelijke Oriëntatie heeft gevolgd, een opleiding Webmaster bij Syntra volgt, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, zijn niet voldoende om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie daar het als normaal kan beschouwd worden dat betrokkene na een verblijf van meer dan 3 jaar en 10 maanden in een land de taal spreekt en dat hij zijn tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielaanvraag.

Wat betreft de verwijzing naar de oorlogssituatie in Irak; dit vormt geen grond voor regularisatie daar dit de algemene toestand is in het land van herkomst en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn bij een terugkeer.

Bovendien wordt aan betrokkene niet gevraagd terug te keren zolang de asielprocedure nog niet is afgesloten.(...)”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt dat de verweerder in zijn beslissing een motivering weergeeft die niet strookt met zijn eigen instructies. Verzoeker stelt dat hij zich baseert op de verklaringen van minister Dewael zelf, die eind 2004 in de media duidelijk gewag heeft gemaakt van een termijn van 4 jaar voor asielzoekers die nog steeds in de procedure zijn, weliswaar zonder schoolplichtige kinderen. Hij stelt dat deze instructies vrij consequent werden gevolgd door de verweerder. Verzoeker meent dat het niet opgaat dat een administratie haar regelgeving

toelicht in één bepaalde richting om vervolgens in concrete gevallen te gaan oordelen in tegenovergestelde richting. Verzoeker stipuleert verder dat indien de verweerder iets langer gewacht had om te beslissen, hij zonder problemen de termijn van 4 jaar zou hebben overschreden en hij bijgevolg kon worden geregulariseerd. Verder poneert verzoeker dat men in de praktijk vaststelt dat sommige dossiers jaren blijven liggen en dat andere, die er een belang bij hebben dat men het dossier nog even zou laten liggen, vroegtijdig en dus negatief beslist worden. Verzoeker concludeert dat de bestreden beslissing volledig ingaat tegen de geest en de instructies van de minister.

In zijn repliekmemoire stelt verzoeker nog dat de verweerder zich steeds aan de criteria heeft gehouden wat impliceert dat deze intern wel degelijk bindend bleken te zijn.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen voldoende redenen heeft aangehaald om zijn verblijf in België toe te staan.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.
Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard zodat aangenomen werd dat hij geldige buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De bestreden beslissing spreekt zich uit over de argumenten ten gronde die door verzoeker werden ingeroepen om tot een verblijf van langer dan drie maanden te worden gemachtigd.

Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 november 2007 geen duidelijk onderscheid maakt tussen de elementen die de ontvankelijkheid van zijn aanvraag betreffen en de elementen die de gegrondheid van zijn aanvraag betreffen. In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf verwijst verzoeker naar volgende elementen:

- *Dat hij in België is sinds 15 oktober 2004 en dat hij sinds die dag in de asielprocedure zit.*
- *De lange duur van zijn asielaanvraag.*
- *De oorlogstoestand in Irak en bijgevolg dus de onmogelijkheid om terug te keren.*
- *Zijn integratie in de Belgische samenleving door het volgen van intensieve taalcurssussen, een cursus maatschappelijke oriëntatie en een cursus van Syntra.*

De verweerder geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

“(…)De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Op 15.10.2004 kwam betrokkene aan in België en vroeg hij hier asiel aan. De aanvraag werd op 26.11.2004 ‘ontvankelijk’ verklaard door Dienst Vreemdelingenzaken en door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ten gronde onderzocht. Op 26.09.2006 nam het CGVS een beslissing ‘niet erkend’, aan betrokkene betekend op 27.09.2006. Betrokkene tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, op datum van 13.10.2006. Dit beroep is thans nog hangende.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, Frans zou leren, een cursus Maatschappelijke Oriëntatie heeft gevolgd, een opleiding Webmaster bij Syntra volgt, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, zijn niet voldoende om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie daar het als normaal kan beschouwd worden dat betrokkene na een verblijf van meer dan 3 jaar en 10 maanden in een land de taal spreekt en dat hij zijn tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielaanvraag.

Wat betreft de verwijzing naar de oorlogssituatie in Irak; dit vormt geen grond voor regularisatie daar dit de algemene toestand is in het land van herkomst en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn bij een terugkeer. Bovendien wordt aan betrokkene niet gevraagd terug te keren zolang de asielprocedure nog niet is afgesloten.(…)”

Uit de voormelde motivering blijkt dat de verweerder omstandig geantwoord heeft op alle elementen die door verzoeker werden aangevoerd in zijn aanvraag.

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing omdat hij meent dat de verweerder hem had moeten regulariseren gelet op de verklaringen van minister Dewael die eind 2004 in de media gewag maakte van een termijn van 4 jaar voor asielzoekers die nog in de procedure zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker verwijst naar verklaringen van de destijds bevoegde minister in de media, maar toont niet aan dat deze beleidsintenties ook effectief werden vertaald in de wetgeving. Beleidsintenties hebben geen enkele bindende of verordenende kracht. Een eventuele niet naleving van een intentie kan niet leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Bovendien wenst de Raad aan te geven dat er op huidig ogenblik geen omzendbrief van kracht is omtrent de regularisatiecriteria. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij verwijst naar van toepassing zijnde instructies. De wetgever heeft een ruime discretionaire bevoegdheid toegekend aan de minister om te oordelen wie er al dan niet in aanmerking kan komen voor regularisatie. Wat dit betreft dient geval per geval beoordeeld te worden. De Raad wijst er op dat hij zich niet in de plaats mag stellen van de minister bij de toetsing van de beoordeling van de aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf. Verzoeker levert hier

hoofdzakelijk kritiek op de discretionaire bevoegdheid van de minister. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.